

Hristodoulos: “Els catòlics em tracten com un germà, però no només de paraula, sinó amb fets”

Ds, 7/03/2015 per Catalunya Religió

Entrevista al rector de la parròquia ortodoxa grega de Sant Nectari, de Barcelona.

(Direcció General d'Afers Religiosos) En [el butlletí](#) d'aquest mes de març, la Direcció General d'Afers Religiosos ha publicat [una entrevista](#) al reverend arximandrita **Hristodoulos**. Expliquen que els acompanya fins a la parròquia catòlica de la Concepció, per ensenyar-los la capella de la Mare de Déu de Montserrat, on celebra la Divina Litúrgia cada diumenge. Des de fa quatre anys, és el rector de la parròquia ortodoxa de Sant Nectari, que atén la comunitat ortodoxa grega. Tot just començada la Gran Quaresma, es prepara per a la festa de l'Anunciació, festa nacional grega.

El 25 de març, l'Església ortodoxa celebra, com també ho fa la catòlica, la festa de l'Anunciació de Maria.

Per a nosaltres és una gran festa. A més de la significació cristiana, també és la festa nacional grega i la celebrem amb gran solemnitat: començarem amb la Divina Litúrgia, després el Tedeum, continuarem amb cançons populars i ho arrodonirem amb un pisco-labis. Enguany, aquest dia cau en dijous, i ho celebrarem el diumenge següent perquè és una celebració que congrega moltes més famílies que les habituals de cada setmana.

Al gener va celebrar la Vasilòpita.

Sí, aquesta és la celebració de Cap d'Any típica de Grècia. El centre de la festa és un pastís en record de sant Basili, que tant a la parròquia com a cada casa es beneeix, es talla i se'n reserva una part per a Crist i una altra per a sant Basili, i la resta es reparteix. Com en el tortell de Reis, hi ha una sorpresa, que consisteix en una moneda que augura bona sort per a tot l'any. Aquesta és una festa molt popular, i ens va alegrar molt que el director general, **Enric Vendrell**, també hi participés.

Com és la comunitat grega a Catalunya?

Fa tot just quatre anys que jo sóc a Barcelona, però la parròquia grega de Sant Nectari es va crear fa quaranta anys. La majoria de famílies són mixtes, amb un dels cònjuges català, i això fa que estiguin plenament integrades a Catalunya. Alhora, això també fa que el lligam amb l'Església ortodoxa s'hagi esmorteït.

Aquí viviu amb la família?

No, jo sóc monjo del monestir de Kutlumusíou, a la península d'Athos. Els popes sí

que són casats, però els preveres monjos, com tots els bisbes ortodoxos, som cèlibes. Després de viure al monestir, vaig servir en una parròquia a Grècia, i al cap de pocs anys vaig ser enviat a Catalunya. Vaig notar un canvi molt fort, tant pel país com perquè vaig passar d'una parròquia gran a una comunitat reduïda, com és la de Barcelona.

Quina és la vostra missió a Barcelona?

Jo m'he proposat fer de la parròquia un centre de referència. Quan vaig arribar a Catalunya, no hi havia cap sacerdot grec, cap capella per a la comunitat grega, cap espai de trobada. Va ser un moment dur, però en aquests anys, ha augmentat la feligresia i sobretot el sentiment de comunitat: després de la Divina Litúrgia, ens trobem per prendre cafè grec, algunes senyores porten una mica de rebosteria i aquestes estones de compartir ens han unit molt.

I ara disposen d'una capella.

L'Església catòlica m'ha ajudat molt, a mi personalment i a l'Església grega com a institució. Monsenyor [González-Agápito](#) m'ha acollit molt bé, i mossèn **Corts** ha facilitat que compartim la capella de la Mare de Déu de Montserrat de la parròquia de la Concepció. Ja hem instal·lat un iconòstasi i, en la mesura de les nostres possibilitats, l'anem millorant amb noves icones. Hi celebrem la Divina Litúrgia cada diumenge, i cada divendres de Quaresma cantem l'Akahistós, en honor de la Mare de Déu. En altres moments, els catòlics també hi celebren missa. Els catòlics em tracten com un germà, però no només de paraula, sinó amb fets concrets. Els estic molt agraït.

Això significa que s'avança en l'ecumenisme?

Curiosament, els representants de les diverses esglésies ortodoxes només ens trobem quan ens conviden els catòlics, per exemple, a la [Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians](#). Com que les esglésies ortodoxes tenen jurisdicció nacional, potser ens tanquem massa en la nostra pròpia comunitat i en poques ocasions celebrem junts la fe que compartim. En tot cas, valoro molt positivament la relació amb els catòlics i els ortodoxos catalans perquè aquesta estreta col·laboració significa que ens centrem en el Crist, que és qui ens uneix.